

HOOFDSTUK 6,
waarin de Baron eenden op een snoer rijgt

Op een andere keer belandde ik tijdens een lange jachtwandeling op de oever van een meer, waarop een vijftigtal wilde eenden ronddreven.

Weet je wat erg was? Ik had nog maar één patroon! En ik had ondertussen zoveel Russische vrienden dat ik al die eenden moest kunnen schieten om hen op een etentje bij mij thuis te kunnen trakteren. Eerst hoopte ik nog om verschillende vogels met één schot neer te schieten, maar daarvoor zaten ze te verspreid.

Toen herinnerde ik me dat in mijn jachttas nog een stuk spek zat. Ik maakte de leiband van mijn jachthond los en knoopte het spek eraan vast. Daarna gooide ik vanop de oever de leiband met het spek in het meer.

Al snel zag ik tot mijn voldoening een eerste eend enthousiast het spek naderen. Het dier slokte de lekkernij in een hap op.

Andere eenden kwamen ondertussen ook nieuwsgierig toegesneld.

Het vette spek had niet veel tijd nodig om door het lichaam van die eerste eend te glijden. Al snel gleed het er via de achterkant weer uit. Dadelijk zwom een tweede eend erop af, verslond het met zijn bek en raakte het aan de achterkant weer kwijt. Daarna een derde, een vierde, enzovoort. Op een paar ogenblikken was het spek in en uit alle eenden gegaan, zonder dat de leiband waaraan het geknoopt zat, gebroken was. De eenden hingen nu allemaal aan die leiband vast, als parels aan een halsketting.

Dolgelukkig en voldaan draaide ik op de oever de leiband een paar keer stevig rond mijn borstkas, onder mijn oksels. Zo vertrok ik huiswaarts, met al die eenden achter me aan. Al snel, met nog een heel eind te gaan, beklagde ik het me. De eenden, die eindelijk begrepen wat hen overkomen was, begonnen allemaal met hun vleugels te klapperen. Zo trokken ze mij beetje bij beetje de lucht in! Ik had in paniek kunnen raken, en de waarheid is dat ik dat ook eerst deed. Maar toen leerde ik om mijn sleeptouw van eenden in mijn voordeel te gebruiken. Ik liet me optillen door de vliegende

eenden en zoefde door de lucht. Al snel kon ik de vlucht eenden zelfs besturen door de uiteinden van mijn jas te gebruiken als het roer van een schip.

Toen ik mijn huis naderde, moest ik zorgen om op het juiste moment en zonder mijn benen te breken neer te dalen.

Een voor een draaide ik de eenden de nek om en zo zakte ik zachtjes naar beneden. Met het wurgen van de laatste eend kwam ik net boven mijn schoorsteen tot stilstand en zakte erdoor naar beneden.

Mijn keukenbediende schrok zich te pletter toen ik landde op het kookvuur, dat gelukkig op dat moment nog niet aan stond.

Ik sprong van dat fornuis af en trok het snoer met de vijftig eenden triomfantelijk naar binnen, terwijl de mond van mijn bediende verder en verder openviel.

Samen hebben we toen al die eenden klaarge- maakt en er een feest mee gegeven waarover ze nu in Rusland nog altijd praten.

HOOFDSTUK 7,
waarin een vos zijn vacht verliest

Op een dag stond ik in een Russisch woud oog in oog met een wonderbaarlijk mooie zwarte vos. Het zou zonde zijn geweest om zijn vacht kapot te schieten met hagel of kogels! Even stonden het dier en ik versteend naar elkaar te kijken. Toen besepte ik dat de vos recht voor een boom stond.

In een opwelling haalde ik de hagel uit mijn geweer. Ik verving die door een dikke kopnagel die in mijn broekzak rondslingerde.

Ik schoot en de nagel spijkerde het dier met zijn staart vast tegen de boom. Ik ging op hem af en gaf hem met mijn mes twee kruiselingse sneden over de kop. Toen pakte ik mijn zweep en sloeg op hem in tot zijn lijf helemaal uit zijn vel was gevluht.

De naakte vos sprintte bibberend het woud in, en ik bleef achter met een prachtige en gave vossenvacht.

HOOFDSTUK 8,
waarin een zwijn zich laat leiden

Een tijdje na mijn vossenjacht zag ik in het bos twee everzwijnen. Voorop liep de beer, het mannetje, en vlak achter hem de zeug, het vrouwtje.

Ik schoot op hen en miste op een haar na! Het vreemde was dat alleen de beer wegluchtte. De zeug bleef staan alsof ze aan de grond stond vastgeplakt.

Toen ik bij haar kwam, snapte ik dat ze oud was en blind. Ze kon zich alleen nog verplaatsen door het krulstaartje van haar zoon in de muil te nemen. Zo liet ze zich door hem rondleiden in het bos. Mijn hagelshot had het staartje, dat hen verbond, afgebroken. De oude zeug had het nog steeds in haar mond. In de overtuiging dat haar zoon ook gestopt was, stond ze te wachten tot hij opnieuw zou vertrekken.

Ik pakte het staartje en trok er zachtjes aan. De zeug stapte gedwee met me mee. Zo liep ik huiswaarts, terwijl ik af en toe geruststellend knorde. Het werkte. Everzwijnenvrouwtjes kunnen vreselijk wild zijn, maar deze oude zeug ging zonder tegenspartelen met haar valse zoon mee.